

Geçmişe Mektup

8+

Özel Eğitim ve
Rehberlik Hizmetleri
Genel Müdürlüğü

unicef

Geçmişe Mektup

1. Baskı: Şubat 2021

ISBN: 978-975-11-5556-6

Genel Yayın No: 7486

Yardımcı Kaynak Dizi Yayın No: 1535

Yayın Yönetmeni: Mehmet Nezir GÜL

Editör: Dr. Murat AĞAR • Ahmet KAYA

Danışman: Prof. Dr. Cem Ali GİZİR

Yazar: N. Burcu TAKIL

Tashih: Erdoğan MURATOĞLU

Yayına Hazırlayan: Murat TANRIKOLOĞLU • Serap ERDEGER • İsmail YILDIRIM

Yalçın ÇINAR

Resimleyen: Fatma Betül YILDIZ

Grafik-Dizgi-Tasarım: AFS MEDYA GRUBU • 21. Cad. 1424. Sk. No:8/2 Ostim O.S.B.

Yenimahalle / ANKARA • Tel: +90 312 472 96 66

info@afsmedya.com • www.afsmedya.com

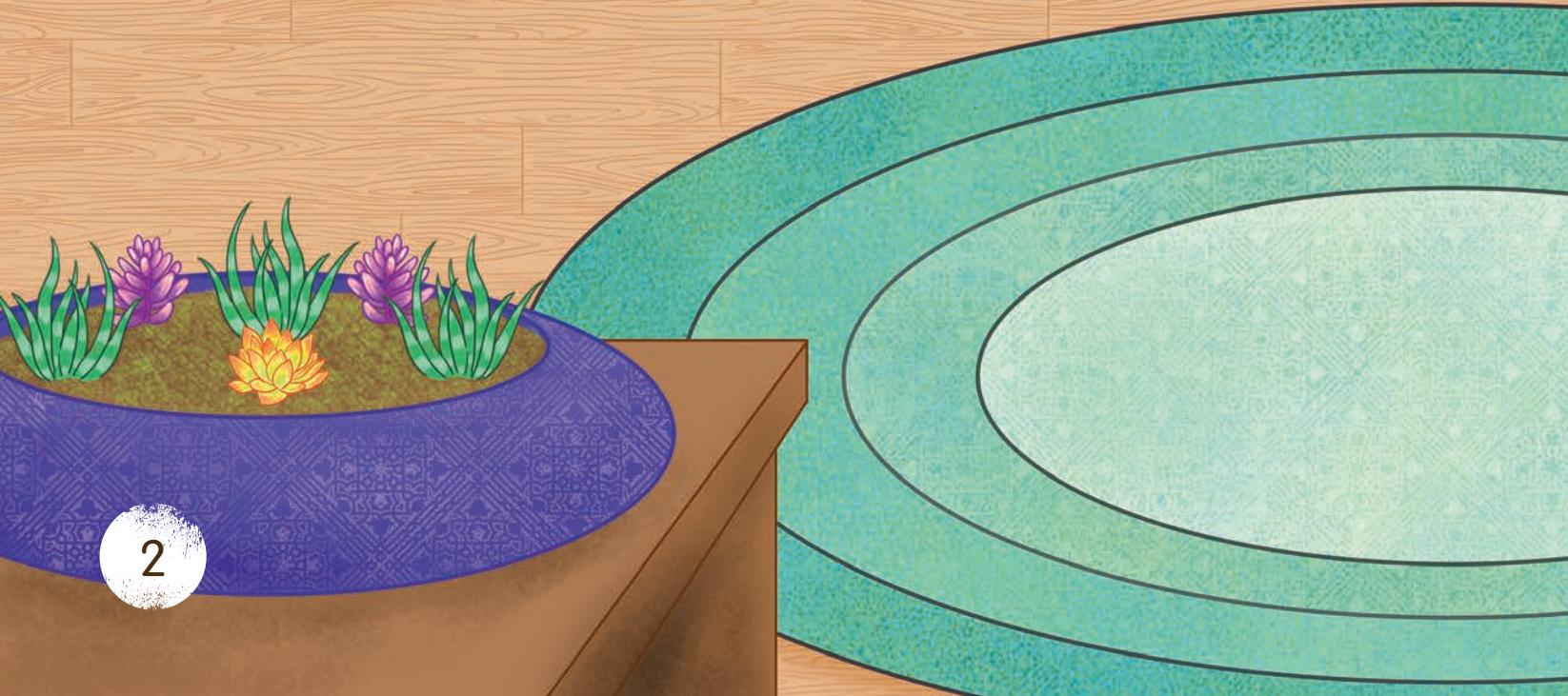
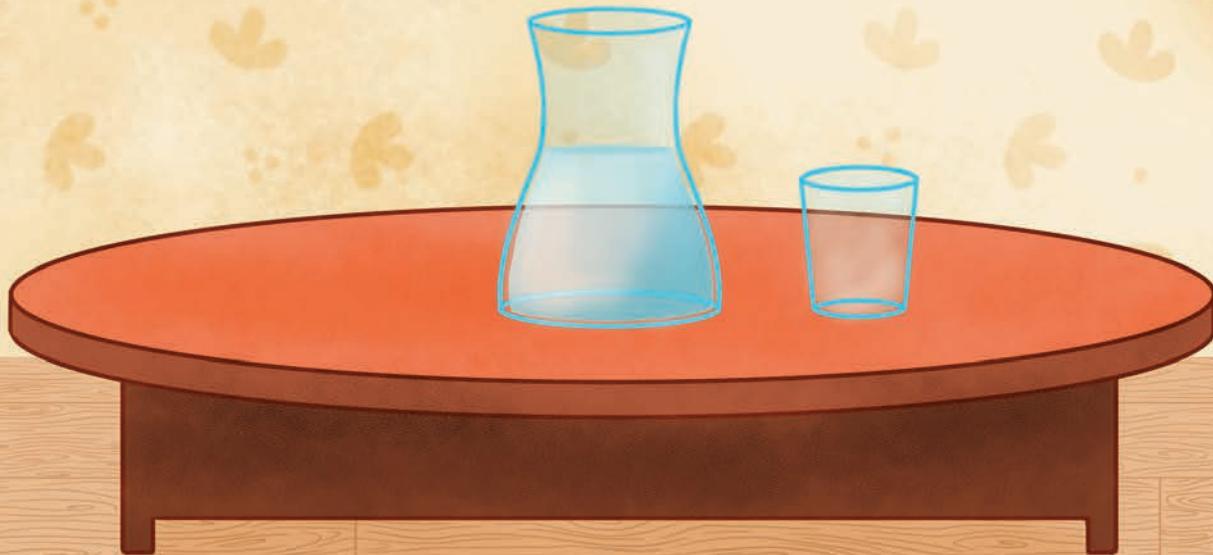
Baskı: AFS MEDYA GRUBU • 21. Cad. 1424. Sk. No:8/2 Ostim O.S.B.

Yenimahalle / ANKARA • Tel: +90 312 472 96 66

*Bu yayın Millî Eğitim Bakanlığı tarafından UNICEF'in finansal desteği ile hazırlanmıştır.
Yayında beyan edilen görüşler kişilerin kendi sorumluluğundadır ve hiçbir şekilde
Millî Eğitim Bakanlığı ve UNICEF'in görüş ve politikalarını yansıtılmamaktadır.*

Səvgili günlük,
Bugün annemle babam ayrılarla tam bir yıl oldu.
Kendime söz vermiştim. Bir yıl sonra bu konuya
ilgili hissətiklerimi uzun uzun yazacaktım.
İşte sözümü tutuyorum.

Hatırlıyorum...

Muhteşem bir nisan sabahıydı.

Bahar gelince çok mutlu olurum biliyorsun.

Evimizin kapısında açan hanımellerinin kokusuna bayılırım.
Okuldan eve geldiğimi, yuvama girdiğimi hissettiğen ilk şey
hanımelinin kokusuydu.

O nisan sabahı annemle babam bana boşanacaklarını,
artık aynı evde üçümüzün yaşayamayacağını söylediklerinde
resmen dünya başına yıkılmıştı. Göğsüm sıkıştı.
Gözlerimden hiç durmadan yaşlar akıyordu.
Üzgündüm ama daha çok kızgındım sanki.

Aslında tam olarak neye kızgın olduğumu da bilmiyordum.
Zaten annemle babam tartışıp dururlardı. Evimizde kahkahalar
dolaşmazdı son zamanlarda ama iyiydik işte...

O gün annemle babam üzgün görünüyorlardı.
Babam ayrı eve çıkacağını söylediğinde ona sımsıkı
sarılmak istedim; yapamadım. Kırğındım çünkü.
Beni üzdüklerini anlamalarını istedim belki de.
Çok sonra anladım annemin de babamın da
her koşulda beni çok sevdiklerini...

Babam valizleri alıp gittiğinde
hanımeli kokusunu da artık sevmez olmuştu.
Eve her girdiğimde annemle babamın boşandığını
hatırlıyorum.

Arkadaşlarımıla daha çok vakit geçiriyor, annem
ve babamla nerdeyse hiç konuşmuyordum.
Sonra arkadaşım Zeynep'in de annesiyle babasının
boşandığını öğrendim. Zeynep çok mutlu,
neşeli bir kızdı. Her daim etrafına neşe saçardı.
Ona "Annenle baban ayrıken nasıl mutlu
olabiliyorsun?" diye sorduğumda bana gülmüştü.
"Onların ayrılması demek, sen de annenle
babandan ayrıldın demek değil ki." demişti.
Günlerce bu cümleyi düşündüm.

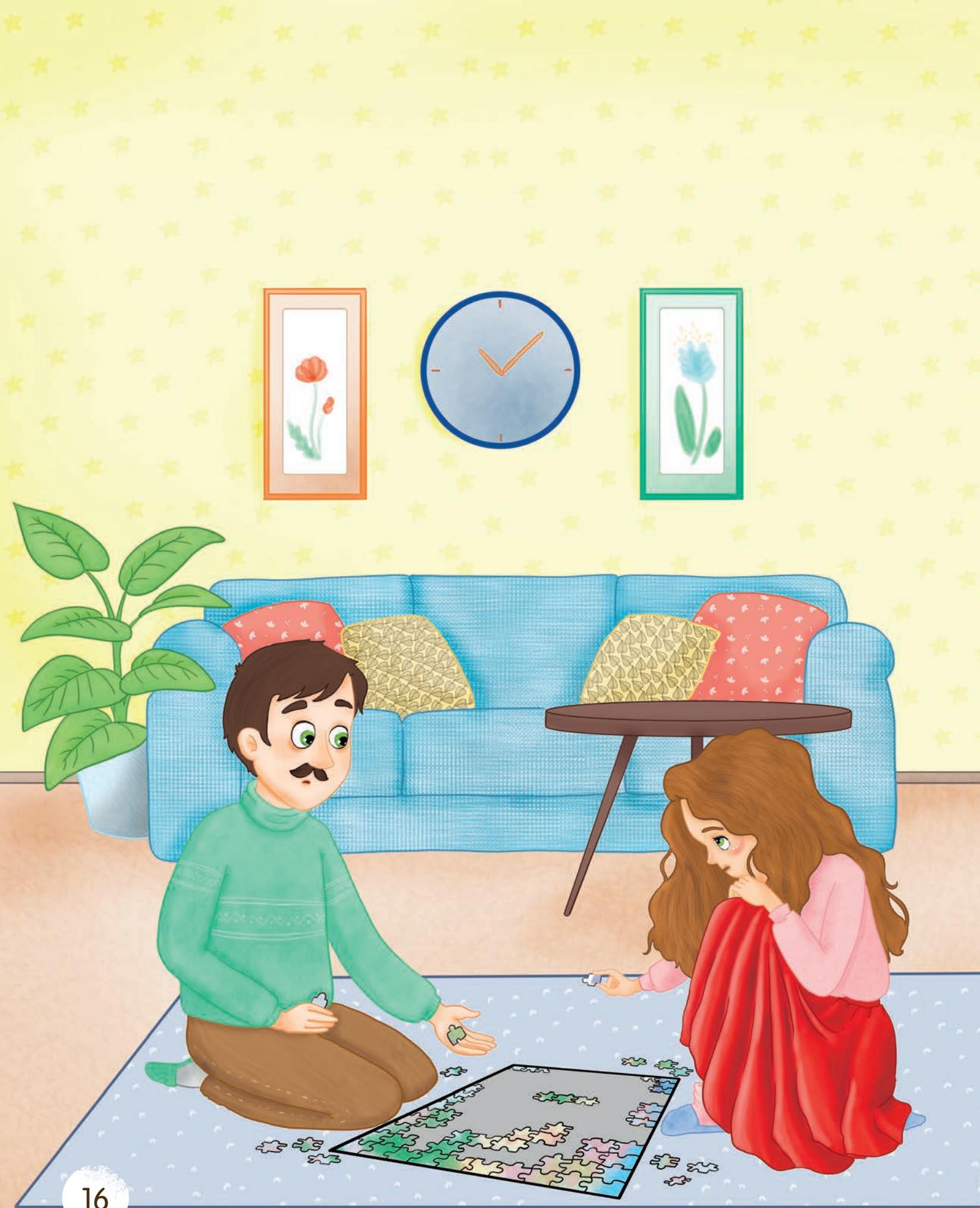

Aslında anne ve babamla konuşmak istiyor ama
konuşursam sürekli ağlamaktan tek bir kelime bile
edememekten korkuyordum. İçime kapanmıştım belki de.
Az yiyor, az konuşuyor, ortalıkta az görünüyordum.
Kimsenin beni anlamayacağını düşünüyordum içten içe.

Annemle haftanın beş günü birlikteydi. Cuma akşamı babam beni almaya tam da kapının oradaki hanımelinin önüne geliyordu. Hanımeli de çiçeklerini soldurmuştu artık. Belki hanımelinin de annesiyle babası boşanmıştır, diye düşünüyordum içimden.

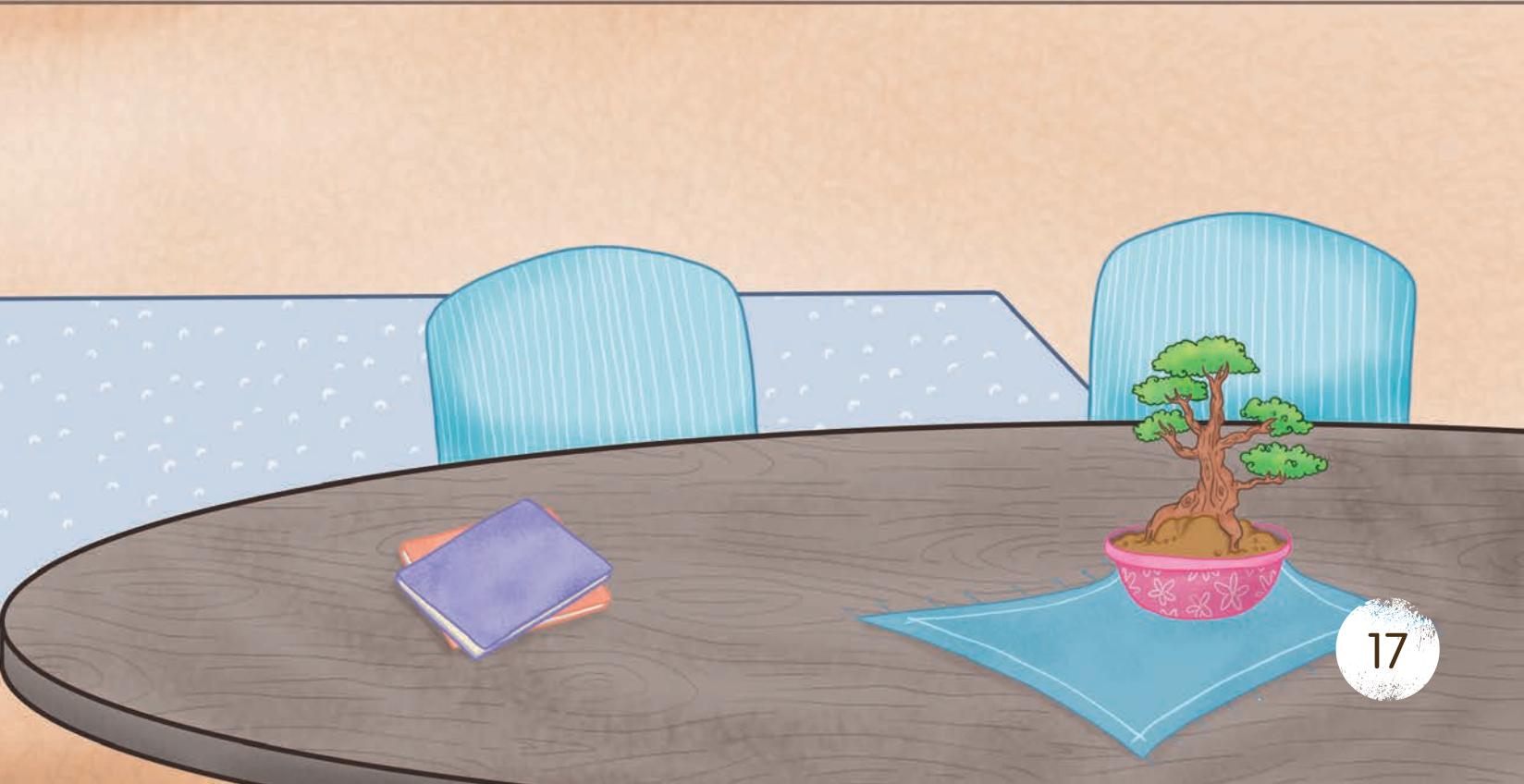

Hafta sonu babamla geziyor, kitap okuyor,
bisiklete biniyorduk... Çok eğlениyordum aslında.

Ama babama belli etmek de istemiyordum
eglendiğimi. Bizi niye bırakıp gitmişti sanki....

Bir an dayanamayıp sordum:

-Baba annemle niye boşandınız?
Beni niye bıraktın?

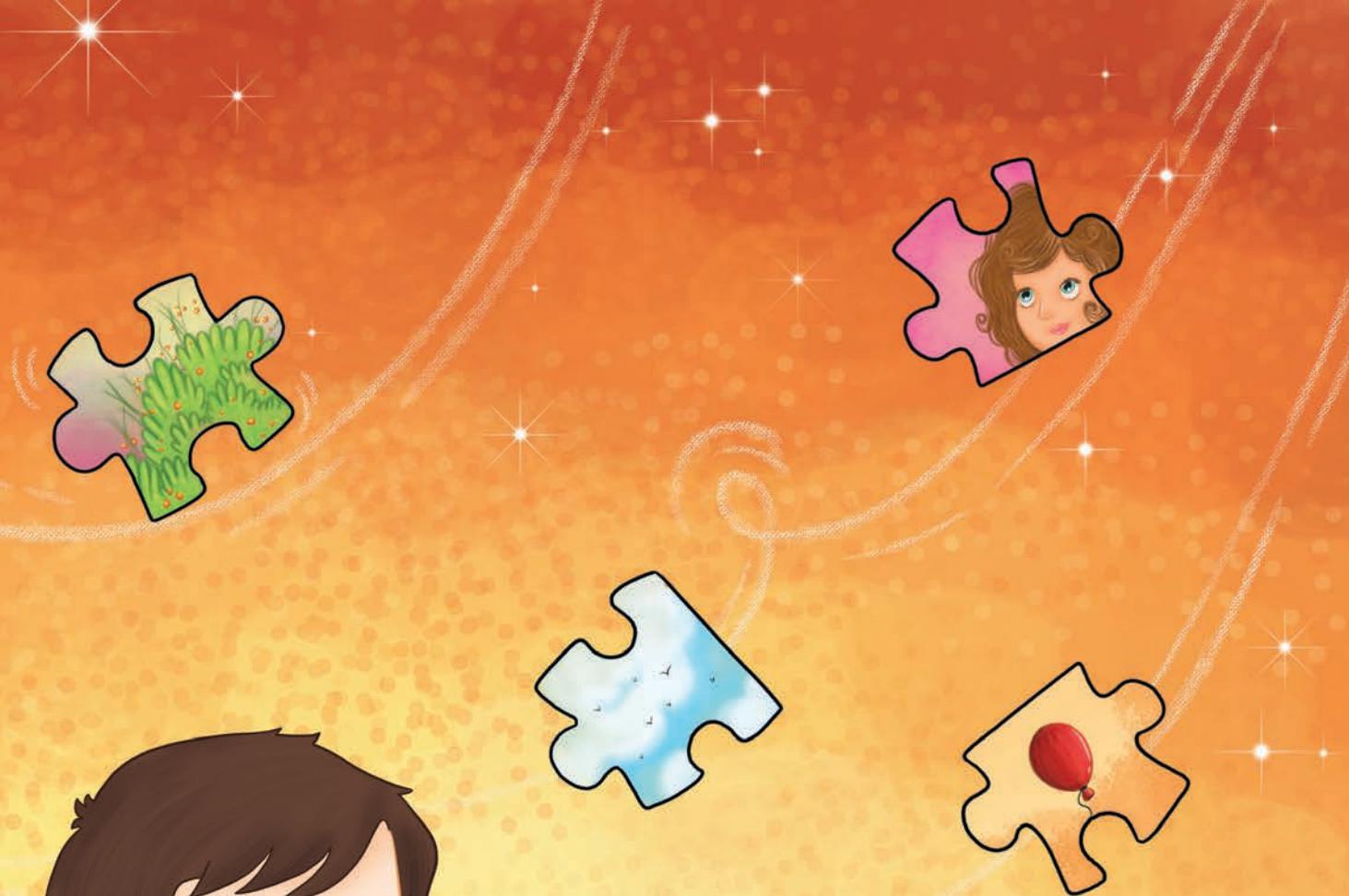

İşte o zaman babam donup kaldı.
Ağlamamak için kendini çok zor tutuyordu.

-Yavrum, canım yavrum. Ne demek seni bırakmak?
Asla bırakmadım seni... Dünyamsın benim. Ne zaman ihtiyacın
olursa bil ki yanındayım yavrum. Hayatta her şey istediğimiz
gibi olmayıabiliyor. Ama bil ki annen ve ben seni çok seviyoruz.

Babam bunları söylerken bana sımsıkı sarıldı.
Ona bu soruyu sorduğum için önce kendimi kötü
hissetmiştim. Ama babamla içimden geçenleri paylaşmak
yaşadıklarımı anlamamı sağlamıştı.

Babama bakıp
"Seni seviyorum babacığım." dedim.
Sevdiklerimize "Seni seviyorum." demenin bu kadar
iyi hissettireceğini tahmin etmezdim.

Babam pazar günleri beni eve bırakıkça evde beni bekleyen annemin, mutluluğum için ne kadar çabaladığını fark etmeye başladım. Büyüdükçe daha iyi anlıyordum belki her şeyi.

Arkadaşım Zeynep'le konuşukça da annesiyle babası ayrılan ilk çocuğun ben olmadığını ve bunun dünyanın sonu olmadığını iyice anladım.

Annemle evimizde çok mutluydum. Keyifli vakit geçirebiliyor, eskisine göre daha çok sohbet ediyorduk. Annemle babam birlikteyken yanı henüz boşanmamışlarken onlarla bu kadar çok vakit geçiremiyordum.

Annem de eskisine göre daha mutluydu.
Hatta geçen hafta bana kek yapmayı bile öğretti.
Un poşeti elimden kaçınca kek de biraz sert oldu ama önemli
değildi. Önemli olan, her yerimiz un da olsa annemle keyifli
kahkahalar atmaya devam edebilmekti.
(Kek sert olunca süte batırıp yedik. İnsan mutlu olunca
taş gibi keki bile keyifle yiyebilirmiş, bunu da öğrendim.)

Zaman geçtikçe annem ve babam aynı anda yanında
olmasalar da onların sevgisinin beni güvende
hissettiğimi anlamaya başladım.

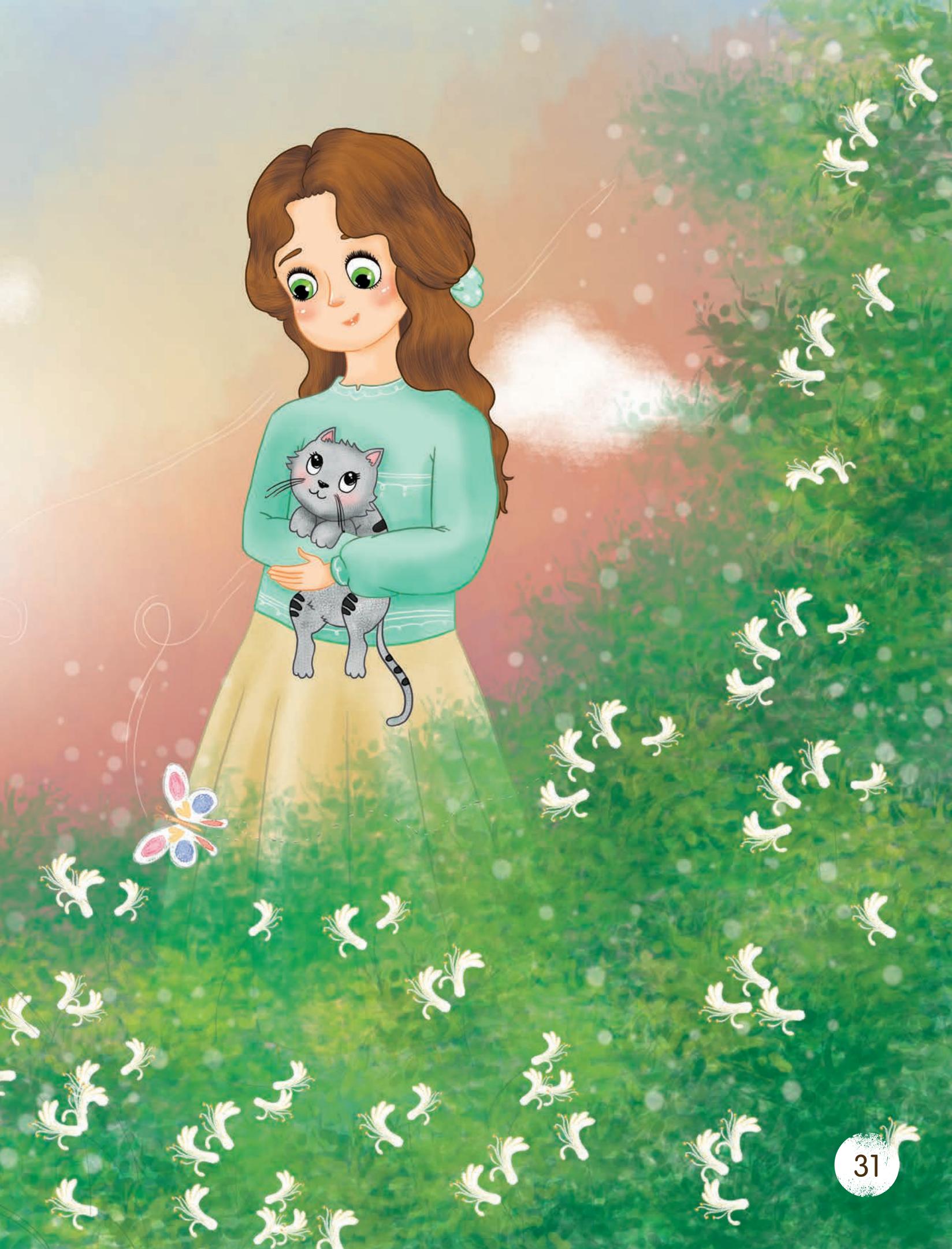
Sevmek, sevilmek, güven duymak için aynı anda aynı
yerde olmamıza gerek yokmuş...

Mesafeler güzel duygular hissetmemize engel değilmiş.

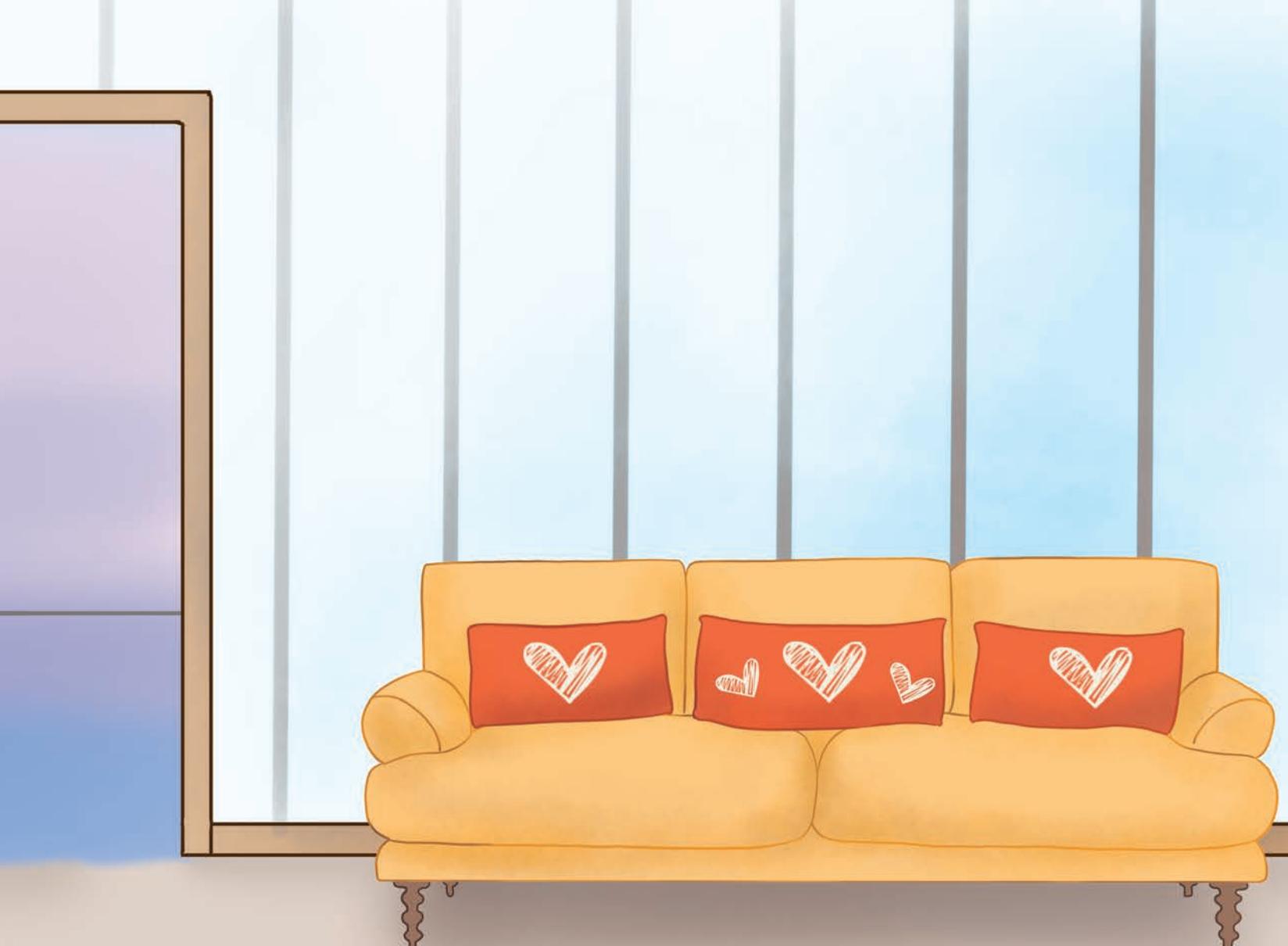

Aradan sadece bir yıl geçti.

Bir yıl önceki ben şimdi karşısında olsa ona "üzülme" diyemezdim
belki; ama "her şeyin daha iyi olacağını" kesinlikle söylerdim.
Annem ve babam iyi ki hayatimdalar. İkisini de çok seviyorum.
Bu cuma babam beni almaya geldiğinde kapının oradaki
hanımelinin yine mis gibi koktuğunu fark ettim.
Bahar gelmişti işte yine. Bahar hep gelir zaten...

İşte böyle sevgili günlük.
Şimdilik bu kadar yazabiliyorum.
Az sonra babam beni almaya gelecek.
Birlikte sinemaya gideceğiz...
Babama bir de sürprizim var.
Hanımelinden minik bir dal koparıp kuruttum
ve kitap ayracı yaptım. Babama hediye
etmek için sabırsızlanıyorum...

Bu hikâye kitabı Millî Eğitim Bakanlığı tarafından UNICEF'in finansal desteği ile Zorlayıcı Yaşam Olaylarında Psikoeğitim Projesi (ZOYOP) kapsamında hazırlanmıştır.

Bu hikâye kitabı Millî Eğitim Bakanlığınca ücretsiz olarak verilmiştir.
Para ile satılmaz.